

László Hortobágyi

Gabevaildenor 2010

(fragments)

– Vegyétek eszetekbe, atyámfiái – mondtam–, hogy Istentől elrugaszkodott, elkárhozott lélekkel van dolgotok, kinek holtteste nem való emberi földre, halálban boldogult jámbor emberek mellé, hanem a dögtemetőbe, elhullott állatok maradványai közé. Ravatalán, ezt előre is megmondom kigyelmeteknek, újra meg újra arcra, hasmánt fordulva fogjátok lelni, és ha ötször visszafordítjátok tetemét, ötször is hasra fordul megint. Mert dölyfös, felfuvalkodott lelkem már sok évvel, mielőtt a mérgezett pillével enyelegtem volna, útban volt a Sátán felé, úgy adatott, hogy zsenge koromtól fogvást hozzája törekedtem, mivelhogy tudnotok kell, hogy az ember vagy üdvösségre, vagy a poklokra vagyon teremtve s eleve elrendelve, én pedig a pokolra születtem. Item, elvetemedett szívem sodort a bajba. Mert gyors felfogásom volt, jó fejem és talentumom, intuitív jövőlátásom és fülem a hallhatalan hangokra, igen mindez kegyesen megadatott nékem onnan felülről, hogy jóra használjam illő szerénységgel, de látva láttam: olyan időket élünk, midőn jámbor és józan módokon, tisztességes úton immár művet létre nem hozhatni, s a művészet lehetetlenné vált az ördög segítsége nélkül, ha pokol tüze nem fűti a katlant... Igen, és háromszorosan igen, kedves felebarátaim, az, hogy a művészet pang és nehézzé vált, s magamagát csúfolja meg, hogy minden túlságosan nehéz és ez a szörnyűséges Isten teremtette szegény ember már azt se tudja, mitévő legyen nagy szorongatottságában, hiába, hogy ez a kor bűne. De ha valaki a Természet Templomában a Sátánnal cimborál, hogy kijusson az örvényből, és elérje az áttörést, az a lelkét teszi fel, és magára veszi sorsában a kor bűnét, hogy elkárhozott legyen mindörökre.

Mert az ige azt mondja: vigyázzatok és örködjetek! Ez azonban nem mindenki dolga, hanem van, aki ahelyett, hogy okosan meggondolná, mi kell e földön, hogy jobbuljon az élet, és megfontoltan azon munkálkodnék, hogy az emberek közt olyan rend támadjon, amely ismét megadná a szép műnek az éltető talajt és hátteret, ahová becsülettel beilleszkedhetne, inkább megfutamodik a jónak iskolájából, és pokolbéli mámorba merül: ezzel pedig elvesztegeti lelkét, és a dögtemetőre vettetik. De amilyen mélyre süllyedtem a bűnbe, felebarátaim, gyilkos, embervesztő, ördöggel bagzó létemre mindéltig fölötte buzgólkodtam a munkában, és sohult sem pihentem, sem nem aludtam, hanem keményen munkálkodtam, és sok nehezet elvégeztem az apostol szavai szerint: „Aki a nehezet keresi, nehéz is leend annak.” Mert mint ahogy

Isten nem cselekszik általunk semmi nagyot a mi buzgólkodásunk nélkül, ugyanúgy az ördög sem. Csak a szellem megszegyenítését és kicsúfolását meg ami az időben a mű ellen dolgozik, azt tartotta távol tőlem, a többit magamnak kellett elvégeznem, noha különös sugalmazások szerint. Mert gyakorta emelkedett elibém egy szépséges hangszer, orgona vagy pozitív, hozzá hárfa, lant, hegedű, üstdob, ksfuvola, görbekürt és harántfuvola, mindegyik négy-négy hangra, hogy azt hihettem volna, a mennyekben vagyok, ha nem tudtam volna az ellenkezőjét.

Az imígyen hallottakból sokat följegyeztem. Néha földöntúli lények is jöttek szobámba,, kottalapról motettát énekeltek nekem, hozzá igen furán, hamiskásan somolyogtak, és pillantásokat váltottak. Hajuk néha fölemelkedett, mintha forró levegő fújná, olyankor lesimították párnás, színjátszóan gödröcskés gyíkzececskéjükkel, melyen rubinköves gyűrű csillogott. Orrlikukból néha sárga kukacok gyűrűztek elő, leszaladtak mellyükig, s ott eltűntek... – Így tartotta meg bennem a szavát a gonosz bévséges esztendőkön által, és így véghez vittem mindeneket, vakon és jéghideg szívvel, extázis közepette vittem azokat véghez, és ki tudja, ami gonoszságban fogant, talán kegyelemből jó is lehet, már nem tudom, de nem is hiszem. Talán azt is tekintetbe veszi a Sorsisten, hogy mindig egy másik világot kerestem és arcom verejtékében munkálkodtam, talán ez is valamit nyom a latban, és javamra válik, hogy annyira buzgólkodtam, és szívós türelemmel bevégeztem munkám, nem tudom, így lesz-e, és nem merek reménykedni benne. Bűnöm nagyobb, semhogy megbocsáttatnék, és még tetéztem azzal, hogy elmémben úgy spekuláltam, hátha a kegyelem és bűnbocsánat lehetőségében való megtört hitelenségem épp az leginkább serkegetné az örök irgalmat, holott belátom, hogy az ily undok agyaskodás végképp lehetlenné teszi a megbocsátást részemre, - de általam. Ebből kiindulván azonban még továbbhaladtam az észveszejtő spekulációban, és kiszámítottam, hogy eme végső elvetemültség a végsőkig serkenti az Örök Jóságot, hogy bebizonyítsa határtalan voltát. És így tovább, oly módon, hogy fertelmes versenyre hívtam ki a fentvaló Jóságot, melyikünk kimeríthetlenebb, ő-é, avagy az én agyaskodásom... nos, ebből láthatjátok, felebarátaim, hogy örök kárhozat a részem, és nincsen irgalom...

(Hortobágyinak Látszó 2010

www.guo.hu és a "Vári Kutya & Cicák" honlap levelező tagja.)